Boskalis

NUMERO 4

NINA NO INJURIES NO ACCIDENTS AT WORK

ESIMERKKEJÄ BOSKALIKSEN PÄIVITTÄISISTÄ KOKEMUKSISTA

René Stolk, Zeesluis IJmuiden projektin valvoja

"KUN NÄKEE ITSE, NIIN YMMÄRTÄÄ."

"Kun vuonna 2012 aloitin harjoittelijana talouspuolella, minulla ei ollut minkäänlaista kokemusta tekniikasta ja turvallisuudesta. Ensimmäisenä työpäivänäni sain NINA-koulutuksen ja opin, että tehtäväni oli levittää NINA-filosofiaa. 'Hyvä juttu', ajattelin, 'mutta miten?'

Yksi ensimmäisistä projekteistani vei minut Vietnamiin. Kun työmaalle rakennettiin ensiapuklinikka, ensimmäinen ajatukseni oli: 'Kamala, miten kalliiksi se tulee!' Sitten kuulin, että lähin sairaala oli kolmen tunnin ajomatkan päässä. Se auttoi ymmärtämään ensiapuaseman välttämättömyyden ja arvioimaan sitä uudella tavalla.

Brasiliassa kävin toisten toimistotyöntekijöiden kanssa joka kuukausi kierroksella jossain toimipisteessä tai laivassa turvallisuustilanteen arvioimiseksi. 'Mitä minä osaisin siitä sanoa?' mietin ensin. Oli vaikeaa rohkaistua ilmaisemaan mielipiteensä, mutta sain aina yksityiskohtaista palautetta, kun sanoin jotakin. Niin itseluottamus kasvoi vähitellen. Nyt en enää vähättele omaa arviointikykyäni, kun jokin asia alkaa epäilyttää – kuten en sivuuta olankohautuksella sitäkään, jos taksinkuljettaja ajaa autoa silmät kiinni (mies oli oikeasti nukahtanut!).

Olen siis saanut vastauksen kysymykseeni: 'Mutta miten?' Kun näkee itse, niin ymmärtää. Avoin ilmapiiri työtovereiden kesken on rohkaissut minua avaamaan suuni meidän kaikkien turvallisuuden hyväksi. Nousen säännöllisesti työpöytäni äärestä tekemään kierroksen työpaikallani. Paitsi että silloin pystyn arvioimaan paremmin, vastaavatko tekemäni kustannuslaskelmat todellisuutta, tunnen myös vahvempaa osallisuutta työyhteisööni."

Jaco Sluijmers toimii operatiivisena päällikkönä ja pelastusaluksen päällikkönä Houstonissa. Lähes neljänkymmenen vuoden työkokemuksella hän tietää, kuinka tärkeää yhteistyö on turvallisuuden kannalta.

"ME KAIKKI TARVITSEMME TOISIAMME."

"Kun astuu palavan laivan kannelle, tavalliset turvallisuusohjeet eivät auta mitään. Silloin alkukantaiset vaistot nousevat pintaan ja jokainen tekee työnsä omalla tavallaan, mutta yhden asian me teemme aina: me pidämme silmällä toisiamme. Siksi on tärkeää, että ryhmä on tiivis ja tekee yhteistyötä jäsentensä arvoon ja asemaan katsomatta."

Miten ryhmästä saadaan tiivis?
"Tarkkailen jokaista ryhmän jäsentä: Eristäytyykö joku muista? Ketkä ovat äänekkäimpiä? Ketkä klikkiytyvät keskenään? Hyvä ryhmähenki on minulle etusijalla. Niin kehitän tiimiäni ja turvallisuustietoisuutta. Suurin osa tiimiemme jäsenistä on kokeneita työntekijöitä, ja heille puolessa sanassa on tarpeeksi. Mukana on kuitenkin aina myös kokemattomia henkilöitä. Heille me selostamme kaiken, mitä olemme tekemässä. Niin he oppivat, miksi teemme asiat niin kuin teemme. Se on tärkeää ymmärtää jo oman turvallisuuden takia, mutta myös isommissa kehyksissä: hyvät turvallisuustilastot ovat yhä useammin ehtona toimeksiannon saamiselle."

YMPYRÄT
Jokaiseen toimeksiantoon liittyy useita osapuolia: oma tiimi, toimisto, asiakas. Jaco näkee heidät ympyröinä: "Jos projektin osapuolet työskentelevät erillään, he saattavat etääntyä toisistaan. Siksi pyrin siihen, että ympyrät leikkaavat toisensa. Vain silloin projekti voi sujua hyvin."

Mitä se vaatii?
"Mielenkiintoa: on oltava halukas tutustumaan toisen osapuolen (turvallisuus-)kulttuuriin. Ja viestintää: aina on pidettävä huoli siitä, että jokainen tietää, mitä tapahtuu ja miksi. Tässäkin hyvä ilmapiiri on tärkeä seikka: jokaisen on uskallettava kertoa mielipiteensä. Kun mietin aikaa ennen NINAa, luulen, että emme aina löytäneet yhteistä kosketuspintaa. Sillä oli vaikutuksensa turvallisuuteen: jouduin kohtaamaan tapaturmia, joita ei enää voisi tapahtua, koska nykyään sovimme paljon useammista asioista. Siksi olen tyytyväinen NINA-työkaluihin, jotka ovat tukeneet tätä kehitystä, kuten käynnistyskokoukset ja toolbox-palaverit."

Päätöstä työn keskeyttämisestä ei tehdä kevytmielisesti. Ronny Guldentopsille, AHTS President Hubertin kapteenille, ratkaiseva seikka oli tiimin turvallisuus.

"TOIMINKO VASTUULLISESTI TYÖNTEKIJÖITÄNI KOHTAAN?"

President Hubert joutuu lähtemään meripelastustehtävään säkkipimeänä helmikuun iltana. Laiva on joutunut vaikeuksiin Britannian rannikon läheisyydessä, miehistö odottaa pelastajia. "Lähtiessämme tuulen voimakkuus oli 9 boforia ja sen odotettiin vain yltyvän", Ronny Guldentops kertoo. He ehtivät paikalle päivänvalossa ja näkevät laivan keikkuvan holtittomasti aaltojen armoilla. Miehistö ampuu heti köyden laivaan. Siitä alkavat pelastustoimet, jotka useiden vaikeuksien jälkeen päättyvät tunteja myöhemmin vakavaan vastoinkäymiseen: hyökyaalto katkaisee köyden. Hubertin miehistö on taas lähtöpisteessä.

Mitä silloin käy mielessä?
Ronny: "Ensin piti päästä yli pettymyksestä. Sitten rupesin miettimään: Haluanko, että sama tilanne toistuu yöllä? Onko se vastuullista työntekijöitäni kohtaan? Mutta toisaalta minulla on vastuuni myös toisen laivan miehistöä kohtaan. Kutsuin tiimin koolle. Olemme työryhmä, ja jokaisen sana painaa yhtä paljon. Kukaan ei halunnut keskeyttää työtä, minun oli tehtävä päätös. Lopulta päätin lykätä operaatiota, kunnes sää paranisi. Tärkeintä on oman miehistön turvallisuus." Hubert jäi yöksi lähistölle voidakseen antaa tarvittaessa apua. Seuraavana päivänä työ tehtiin loppuun paremmissa sääolosuhteissa.

LUOTTAMUS
Jälkeenpäin Ronny sanoo: "Kenenkään ei pitäisi joutua sellaisen päätöksen eteen." Häntä auttoivat tiimin ja toimiston tuki sekä toisen laivan kapteenin sanat: "Näin laivanne, miehistönne ja laivanne liikkeet, näin sen kaiken ja ymmärrän kyllä." Ensimmäinen perämies Geert Stenger sanoo, että Ronnylla on miehistön tuki takanaan, koska häneen luotetaan. "Tiedän, ettei hän pyri äärirajoille."

Miten sellainen luottamus saavutetaan?
Ronny: "Luottamus on ansaittava. Minun tapani on antaa tiimille vastuuta. Haluan, että työntekijät oppivat itse tekemällä. Annan heille tilaa tehdä virheitä, mutta olen aina läsnä. Vastuun antaminen ei tarkoita omasta vastuusta luopumista."

Markerwadden-projektissa (Pohjois-Holland/Flevoland, Alankomaat) projektipäällikkö Bart van Asperen huomaa, että hänen visionsa tiimityöskentelystä perustuu (osaltaan) vahvaan turvallisuustietoisuuteen.

"HALUAN SAADA KAIKKI SAMALLE PUOLELLE."

"Tunnen olevani vastuussa 'pienen' tiimini turvallisuudesta – eli Boskalis-tiimin, jonka kanssa työskentelemme projektin parissa. Mutta yhtä lailla vastuullani on myös 'iso tiimi', johon kuuluvat urakoitsijat ja toimeksiantajat. Ja jopa vierailijat, jotka myöhemmin tulevat tänne katselemaan lintuja", Bart van Asperen sanoo.

Mitä tarkoitat?
"Rakennamme tänne läjittämällä luonnonsaaria, joiden ympäri tehdään vaellusreittejä. Toimeksiantaja odottaa, että kävijät voivat kulkea myös itse saarilla. Olemme selittäneet, että vaikka maamassan päälle muodostuu kuori, se ei tule kestämään kävelyä. Siihen saattaa upota ja juuttua kiinni. Olisi hirvittävää lukea lehdestä muutaman vuoden päästä, että joku on kuollut täällä. Sitä en halua tunnolleni."

AVOIMUUS
Tästä Bart huomaa, kuinka syvään NINA-filosofia on ehtinyt juurtua. "Haluan saada kaikki samalle puolelle. Kun kaikki ovat riskeistä yhtä mieltä, voidaan yhdessä sopia hyvistä riskinhallintatoimenpiteistä."

Miten toimit sen hyväksi?
"Puhumme turvallisuusasioista 'pienen' tiimimme viikoittaisissa kokouksissa ja pidämme toolbox-palavereja. Haluan luoda avoimen ilmapiirin, niin että ihmiset rohkenevat ottaa minuun yhteyttä huomatessaan epäkohtia. Ja silloin kun he tekevät sen, pidän huolen, että asiaan puututaan. Niin luodaan luottamusta. Se on perusta oman tiimin työlle, mutta myös suhteelle toimeksiantajan ja muiden osapuolten kanssa. Asiakkaan on voitava luottaa asiantuntemukseemme ja vilpittömyyteemme. Luottamuksen syntyminen vie aikansa. On myös oltava 'tuuria': Erään pelastusharjoituksen yhteydessä työntekijät juuttuivat itse kiinni liejuun. Nyt asiakas ymmärtää huolemme paremmin. Nyt mekin pohdimme (pro-)aktiivisesti mahdollisuuksia, miten kävijöille voitaisiin tiedottaa vaaroista."